

Wyrok z dnia 9 stycznia 1998 r.

II UKN 427/97

Wykluczająca inwalidztwo rzeczywista poprawa stanu zdrowia rencisty wojskowego powoduje ustanie prawa do wojskowej renty inwalidzkiej.

Przewodniczący SSN: Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Zbigniew Myszka (sprawozdawca), Maria Tyszel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 1998 r. sprawy z wniosku Zbigniewa S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w O.W. o rentę inwalidy wojskowego, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 27 maja 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi wyrokiem z dnia 27 maja 1997 r. oddalił apelację Zbigniewa S. od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kaliszu z dnia 27 stycznia 1997 r. [...], oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w O.W. z dnia 11 września 1996 r., wstrzymującej - wobec ustania inwalidztwa - wypłatę inwalidzkiej renty wojskowej. Sąd Apelacyjny wskazał, że wnioskodawca, będący z zawodu mechanikiem maszyn budowlanych, pobierał z powodu następstw oparzenia lewej ręki ze znacznym upośledzeniem sprawności chwytnej tej ręki od 28 maja 1988 r. rentę inwalidzką według III grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową. Aktualnie inwalidztwo to ustąpiło wobec potwierdzonego przez dwa zespoły biegłych lekarzy sądowych znacznego zwiększenia się zakresu chwytności ręki lewej, która zachowuje prawidłowy chwyt młotkowy i nie wykazuje osłabienia siły mięśniowej. Utrzymujące się przykurcze zgięciowe w obrębie palca II i IV ręki lewej nie stanowią przeszkody w utrzymywaniu narzędzi, a stwierdzony zes-

pół nerwicowy nie wpływa na istotne ograniczenie zdolności wnioskodawcy do wykonywania zatrudnienia. U wnioskodawcy przez prawidłowe leczenie dokonana się rehabilitacja uszkodzonej lewej ręki, dlatego poprawa czynnościowa, mimo utrzymywania się pewnych trwałych następstw w postaci przykurczu paliczków tej ręki, nie upoważnia do dalszego kwalifikowania inwalidztwa wnioskodawcy. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny skonstatował, że polegające na polepszeniu sprawności chwytnej usprawnienie uszkodzonej ręki spowodowało odzyskanie przez wnioskodawcę zdolności do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia lub innej pracy równorzędnej, dlatego nie kwalifikuje się on aktualnie do zaliczenia do III grupy inwalidów w rozumieniu art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm., powoływanej dalej jako ustawa o z.e.p.). Sąd Apelacyjny nie podzielił także apelacyjnego zarzutu uchybienia przez Wojewódzkiego Inspektora Orzecznictwa Inwalidzkiego 14 dniowemu terminowi do zakwestionowania, zaliczającego nadal ubezpieczonego do III grupy inwalidów, orzeczenia OKiZ z dnia 10 lipca 1996 r., wskazując, że z materiału dowodowego w sprawie wynika, że orzeczenie to było zakwestionowane w dniu 17 lipca 1996 r., a jedynie pismo informujące o tym wnioskodawcę, wysłane w dniu 18 lipca 1996 r. zawierało oczywiście omyłkowe wskazanie 18 sierpnia 1996 r. jako daty tego sprzeciwu.

Kasacja wnioskodawcy zarzuciła naruszenie przepisu prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 78 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o z.e.p. przez uznanie braku nieodwracalnego inwalidztwa wnioskodawcy, które jest widoczne „gołym okiem” i uniemożliwia podjęcie jakiegokolwiek pracy, zgodnie w wcześniej uzyskanymi kwalifikacjami. Nadto podniesiono zarzut naruszenia nie wyartykułowanych przepisów prawa procesowego przez przyjęcie „wbrew oczywistym dowodom”, że korzystne dla wnioskodawcy orzeczenie OKiZ z 10 lipca 1996 r. było zakwestionowane w „ustawowym terminie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 393¹¹ KPC rozpoznanie sprawy w postępowaniu kasacyjnym następuje w granicach kasacji, które wyznaczają podane w skardze kasacyj-

nej podstawy kasacji w rozumieniu art. 393¹ KPC, tj. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Dla rozpoznania kasacji nie wystarcza powołanie się na te ogólne regulacje zawarte w art. 393¹ KPC, ale konieczne jest wyartykułowanie przepisów prawa materialnego, które w sprawie miały zastosowanie lub przytoczenie norm procedury cywilnej, które w sprawie zostały naruszone, a także uzasadnienie wskazanych podstaw kasacyjnych oraz wnioski kasacyjne (art. 393³ KPC).

W tak określonej sferze normatywnej należało podnieść, co następuje. W zakresie zarzutu naruszenia prawa procesowego skarga kasacyjna nie wyartykułowała żadnego przepisu procedury, który miał być naruszony przez Sąd drugiej instancji, co według utrwalonej i jednolitej judykatury stanowi nieusuwalną wadę skargi kasacyjnej, która jest równoznaczna w skutkach prawnych z nieprzytoczeniem proceduralnej podstawy wniesionej kasacji. Dlatego Sąd Najwyższy nie był uprawniony do merytorycznego odniesienia się do zarzutów proceduralnych, które nie były oparte na wskazaniu naruszenia konkretnych przepisów procedury cywilnej, które miały być naruszone przez Sąd Apelacyjny.

Konsekwencją pominięcia rozpoznania nieistniejącej, bo nie wyartykułowanej, proceduralnej podstawy kasacyjnej jest ocena zarzutu naruszenia przytoczonego przepisu prawa materialnego w oparciu o stan faktyczny, będący podstawą wydania zaskarżonego wyroku. Wstępnie należało wskazać, że w sprawie o przywrócenie prawa do inwalidzkiej renty wojskowej wyartykułowany w kasacji zarzut naruszenia przepisu art. 78 ustawy z 14 grudnia 1982 r. o z.e.p. ma zastosowanie tylko w związku z art. 64 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68 ze zm. powoływanej dalej jako ustawa o z.i.w.) i prawidłowo określona materialnoprawna podstawa kasacji powinna wskazywać na odpowiednie stosowanie w rozpoznawanej sprawie wyartykułowanego przepisu ustawy o z.e.p. Według miarodajnego stanu faktycznego przyjętego za podstawę wydania zaskarżonego wyroku podniesiony zarzut naruszenia wskazanych norm prawa materialnego jest chybiony, albowiem Sąd drugiej instancji, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału w sprawie, dokonał według własnego przekonania w granicach swoich upraw-

nień proceduralnych z art. 233 § 1 KPC - oceny wiarygodności i mocy uzyskanych dowodów z opinii biegłych lekarzy sądowych, którzy jednoznacznie wskazali na istotną poprawę stanu zdrowia w stopniu prowadzącym do ustąpienia inwalidztwa wnioskodawcy. Poprawa stanu zdrowia nastąpiła wskutek długotrwałej (od 1989 r.) i prawidłowej rehabilitacji leczniczej uszkodzonej lewej ręki, której aktualna sprawność - pomimo trwałych następstw bliznowych i przykurczu palców II i IV - jak i ogólny stan czynnościowy organizmu wnioskodawcy nie ograniczają w sposób istotny jego sprawności do wykonywania zatrudnienia. Sąd Apelacyjny trafnie sygnalizował, że również w postępowaniu rentowym komisje lekarskie nigdy nie orzekały trwałego inwalidztwa wnioskodawcy, które aktualnie ustąpiło wskutek udowodnionej w postępowaniu sądowym poprawy stanu jego zdrowia. Prowadziło to do prawidłowego wskazania, że aktualnie wnioskodawca nie jest inwalidą wojskowym według reguł art. 23-25 i art. 78 ustawy o z.e.p. w związku z art. 64 ustawy o z.i.w., a w konsekwencji braku podstaw do dalszego zaliczenia go do jednej z grup inwalidów - ustało jego prawo do wojskowej renty inwalidzkiej (art. 51 ust. 2 pkt 1 ustawy o z.i.w.).

Mając powyższe na uwadze kasacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 393¹² KPC.

=====